

Debreceni Ítéltábla

Mpkf.I.55.029/2023/4.

A Debreceni Ítéltábla a dr. Czére-Réti Gabriella ügyvéd ügyintézője mellett a Dr. Czére-Réti Ügyvédi Iroda (Cím4) által képviselt Felperes1 (Cím2) felperesnek, a (felszámolószervezet) (cím5, felszámolóbiztos: dr. Herczegné dr. Korona Marianna) által képviselt Alperes (Cím1) alperessel szemben munkaviszony helyreállításával kapcsolatos igény érvényesítése miatt indított perében a Debreceni Törvényszék 13.M.70.147/2023/4. számú végzése ellen a felperes által 5. sorszám alatt előterjesztett és Mf.3. sorszám alatt pontosított fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban meghozta a következő

v é g z é s t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyja.

A végzés ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

A felperes 2022. március 31. napján keresetet terjesztett elő az alperessel szemben a Debreceni Törvényszék előtt a 13.M.70.059/2022. szám alatt, mellyel a 2019. november 28. napján megszüntetett biztosítási jogviszonya helyreállítását és a folyamatosan fennálló munkaviszonyára tekintettel az alperes 694 609 forint távolléti díj megfizetésére kötelezését kérte. Előadása szerint az alperesnél 2017. július 6. napjától állt munkaviszonyban, 2019. január 18. napján gyermeke született, melyet követően fizetés nélküli szabadságot vett igénybe. 2019. november 29. napján került felszámolás alá az alperes, de azt megelőzően, 2019. november 28. napján „kijelentették” a hatóságnál anélkül, hogy őt erről értesítették volna.

A Debreceni Törvényszék a 13.M.70.059/2022/11. számú végzésével hivatalból megszüntette az eljárást egyrészt a keresetindítási határidő elmulasztása miatt, másrészt azért, mert a felperes felhívás ellenére nem igazolta, hogy a felszámolás alatt álló alperessel szemben a vagyoni igényét (pénzkövetelését) a felszámolási eljárásban hitelezői igényként bejelentette, amelyet a felszámoló vitatott, így a felperes a pénz fizetésére irányuló marasztalási igénye tekintetében vélhetően nem élt igénybejelentéssel, azaz a kötelező megelőző eljárást nem folytatta le.

A felperes fellebbezése folytán eljáró Debreceni Ítéltábla az Mpkf.I.55.021/2022/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta, mert megállapítása szerint a 2022. március 31. napján benyújtott keresetlevél elkésett. Emiatt további okok vizsgálata nem volt szükséges, így nem volt jelentősége annak sem, hogy az alperes felszámolás alatt áll, és hogy a felperes mikor és milyen igényt, mi módon érvényesített a felszámolási eljárásban.

A jogerős végzéssel szemben a felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, aminek eredményeképpen a Kúria Mfv.VIII.10.155/2022/3. szám alatt hozott végzésével a Debreceni Ítéltábla Mpkf.I.55.021/2022/2. számú végzését hatályon kívül helyezte, és ugyanezt a bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára utasította. A döntés indoka szerint a felperes keresete arra irányult, hogy a bíróság állapítsa meg az alperesnél betöltött munkaviszonya folyamatos fennállását, és az alperest a biztosítási jogviszonnyal kapcsolatos bejelentési kötelezettségének a teljesítésére, valamint a 2022. január 18. napjával megszűnt fizetés nélküli szabadságát követően az Mt. 146. § (1) bekezdése alapján járó alapbér megfizetésére kérte kötelezni. Az Mt. 31. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 6:4. § (1)-(2) bekezdéseinek megfelelő értelmezése kapcsán rámutatott: bár igaz, hogy ráutaló magatartás kifejezhet joghatást, így a munkaviszony megszüntetését is eredményezheti, de a magatartásból a nyilatkozatot tevő fél akaratának ki kell tűnnie, és a másik fél tudomására kell jutnia. Ennek hiányában ráutaló magatartás nem váltja ki a jognyilatkozati hatást, azaz ha a másik fél számára a munkaviszony megszüntetésére irányuló akarat nem jut kifejezésre, az közöltnek sem tekinthető, ezért az Mt. 287. § (1) bekezdés b) pontjában és (4) bekezdésében meghatározott határidők nem lehetnek irányadók. A társadalombiztosítási szervnek címzett „kijelentő” nyilatkozat alkalmas lehet ugyan arra, hogy a munkavállaló a munkaviszony megszüntetésének munkáltatói szándékáról tudomást szerezzen, és így kiváltsa a kívánt joghatást, de a konkrét ügyben ennek hiányzik az egyik feltétele, nevezetesen a munkavállaló annak megtételekor erről nem értesült, csak keresetének benyújtását megelőzően szerzett arról tudomást. A „kijelentésnek” csak társadalombiztosítási szempontból volt jelentősége, és az alperes nem a „kijelentéssel” összefüggésben hagyott fel a felperes foglalkoztatásával. A felperes az Mt. 65. § (3) bekezdés szerinti munkajogi védelemben részesült, fizetés nélküli szabadságát töltötte az Mt. 128. § (1) bekezdése szerint 2022. január 19. napjáig, így munkavégzési kötelezettsége sem volt. A munkáltató munkaviszony megszüntetésére irányuló akarata még ráutaló magatartással sem jutott kifejezésre a felperes irányába, ennek megfelelően a felperes a kereseti kérelmében nem a munkaviszony megszüntetésének jogellenességével kapcsolatos igényt terjesztett elő, hanem a munkaviszonya fennállásának megállapítását és az Mt. 146. § (1) bekezdése szerinti alapbérének megfizetését kérte, ezért a bíróságnak is erről a keresetről kell döntenie, melyben foglalt igények az Mt. 286. § (1) bekezdése értelmében hároméves elévülési időn belül terjeszthetők elő. Az alperes hivatkozása a felperes munkaviszonyának megszüntetésére a per érdemére tartozó kérdés, ezt a kereset elkésettsége körében nem lehet vizsgálni, csak a felperes keresetében érvényesített jog megalapozottsága körében értékelhető. A felperes fellebbezése a hitelező igény bejelentésével kapcsolatos elsőfokú döntést is sérelmezte, amely fellebbezési érveléssel a másodfokú bíróság nem foglalkozott megsértve a Pp. 373. §-ának (1) bekezdését, ezért a megismételt eljárásban ebben a kérdésben is döntést kell hozni.

A megismételt eljárásban a Debreceni Ítéltábla az Mpkf.I.55.010/2023/2. számú végzésével az elsőfokú bíróság végzését helybenhagyta. Határozatának indokolása szerint az már nem lehetett vitás, hogy a munkaügyi perek megindítására irányadó Mt. 287. § (1) bekezdésének

b) pontja szerinti 30 napos keresetindítási határidő a kiváltó magatartás hiánya miatt meg sem nyílt, így a felperes nem késett el az igénye érvényesítésével, ezért csak azt kellett vizsgálni, hogy a Pp. 508. § (7) bekezdésén alapuló megszüntetési ok fennáll-e. E törvényhely szerint a felszámolás kezdő időpontjától a felszámolás alatt álló munkáltatóval szemben a munkavállaló a felszámoló által vitatott, a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos munkajogi igényen alapuló pénzkövetelését munkaügyi perben érvényesítheti; a felszámolás alatt álló munkáltatóval szembeni keresetlevelet a követelés vitatásáról szóló felszámolói közléstől számított 30 napon belül kell előterjeszteni; a határidő elmulasztása miatt igazolásnak van helye. A felperes a bíróság erre irányuló felhívása ellenére a hitelezői igénybejelentését nem igazolta, mert ugyan 2021. október, november és december hónapokban megkereste a felszámolóbiztost és a felszámoló szervezetet, mely küldemények „nem kereste” jelzéssel érkeztek vissza hozzá, azonban ezekben a megkeresésekben a felperes munkajogi igényen alapuló pénzkövetelést nem terjesztett elő. Nem tekinthető hitelezői igénybejelentésnek egy feltételes,összegszerűen és jogcím szerint meg nem határozott kérelem, különösen akkor, ha az egy jövőbeli és esetleges jogi aktushoz kötődik, így nem volt jelentősége annak, hogy ezeket a megkereséseket a felszámoló nem vette át, mert azok nem vonatkoztak a perben érvényesített vagyoni igényre. A felperesnek csak a fizetés nélküli szabadsága leteltét követően nyílt meg az igénye a keresetben érvényesített távolléti díjra, amit annak esedékességekor kellett volna hitelezői igényként bejelenteni, és vitatás esetén 30 napon belül fordulhatott volna bírósághoz. Ha a 2021. október-december közötti bejelentések megfelelőek lettek volna (lejárt követelés bejelentése és annak sikeres átvétele), a 2022. január 18. napja után keletkezett távolléti díj iránti igényét akkor is be kellett volna jelenteni ismételten a felszámolónak, és csak annak vitatása esetén lehetett volna azt a perben érvényesíteni, mivel az idő előtti követelés a felszámolási eljárásban sem érvényesíthető.

Ezt a másodfokú határozatot a felperes jogi képviselője 2023. április 19. napján vette át, majd 2023. május 17. napján a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások és a perindítás joghatásainak fenntartására irányuló beadványt terjesztett elő, amihez a felszámoló vitató nyilatkozatát nem csatolta, ahogy azzal összefüggésben nem pótolta a kötelező megelőző eljárás lefolytatásának igazolását sem.

Az elsőfokú bíróság a 2. sorszám alatti végzésében tájékoztatta a felperest, hogy a beadványa nem alkalmas a 2022. március 31. napján benyújtott keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások, valamint a perindítás joghatásainak a Pp. 243. § (1) bekezdése szerinti fenntartására, mert azt ugyan előterjesztette 30 napon belül, azonban a másodfokú jogerős végzésben meghatározott hiányt nem pótolta.

A felperes a 3. sorszám alatt előterjesztett keresetváltoztatása szerint elsődlegesen kérte az alperes kötelezését arra, hogy a felperes vonatkozásában biztosítási jogviszonnyal kapcsolatos bejelentési kötelezettségének helyreállítása érdekében keresse meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt azzal, hogy töröltesse a 2019. november 28. napi munkaviszony megszüntetését, ekként állítsa helyre az alperesnél 2017. június 6. napja óta fennálló biztosítási jogviszonyát, továbbá elmaradt munkabér címen fizessen meg a felperesnek 2022. január 19. napjától számított 694 609 forint távolléti díjat, míg másodlagos kereseti kérelmében kérte, hogy a törvényszék keresse meg a Nemzeti Adó- és Vámhivatalt azzal, hogy törölje a 2019. november 28. napi munkaviszony megszüntetését, ekként állítsa helyre az alperesnél 2017.

június 6. napja óta fennálló biztosítási jogviszonyát, kötelezze az alperest a biztosított jogviszonya helyreállításának tűrésére, és kötelezze az alperest, hogy elmaradt munkabér címén fizessen meg a felperesnek 2022. január 19. napjától számított 694 609 forint távolléti díjat. Álláspontja szerint amennyiben az 1. sorszám alatti beadványával nem tett eleget a Pp. 243. § (1) bekezdésében foglaltaknak, akkor a keresetlevele „elutasításának” lett volna helye, nem pedig annak, hogy azt a törvényszék önként átminősítse, megfosztva őt ezzel a fellebbezés jogától.

Az elsőfokú bíróság a 4. sorszám alatt meghozott végzésével a keresetlevelet visszautasította. Határozatának indokolása szerint a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások, valamint a perindítás joghatásainak fenntartása érdekében a felperesnek az előzményi ügyszámra hivatkozással a korábbi eljárást hivatalból jogerősen megszüntető határozatban részletezett hiányok pótlásával kellett volna ismételt és szabályszerűen előterjesztenie a keresetlevélét a törvényi határidőn belül. A felperes 2023. május 17. napján előterjesztett beadványa ennek a törvényes követelményeknek nem felelt meg, ezért azt az elsőfokú bíróság új keresetlevélnek tekintette. Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a Pp. nem ír elő külön határozathozatali kötelezettséget az eljáró bíróság részére, így nem köteles formálisan, végzéssel rendelkezni a kérelem visszautasításáról, ezért kellett a beadványát új keresetlevélnek tekinteni, és ezért hívta fel a felperest a hiányok pótlására, aminek a felperes nem tett eleget. Azt, hogy a pénzfizetésre irányuló marasztalási igénye tekintetében a hitelezői igényét a felperes nem jelentette be a felszámolási eljárásban, megfelelően alátámasztja a Debreceni Törvényszék 1.Fpkh.11/2022/6. sorszámú végzésének [14] bekezdésében foglalt indokolás, valamint a Debreceni Ítéltábla Mpkf.I.55.010/2023/2. számú végzésének indokolása is. A felperes által hivatkozott, és a Csődtv. 57. §-ában meghatározott kielégítési sorrend nem mentesíti a munkabér megfizetése iránti vagyoni követeléssel is fellépő felperest a Pp. 508. § (7) bekezdése szerinti bejelentési kötelezettsége alól. A Pp. 508. § (7) bekezdésében foglalt jogintézmény bevezetésével a jogalkotó kötelező megelőző eljárás lefolytatását írta elő arra az esetre, ha a felperes pénzbeli követelése a felszámolás körébe tartozó vagyonnal kapcsolatos. Ebben az esetben csak a felszámoló vitató nyilatkozata esetén nyílik meg a bíróság előtti igényérvényesítés, a munkaügyi per megindításának a lehetősége, hiszen a felszámoló által nem vitatott követelések esetében nincs jogvita, és szükségtelen a peres eljárásra utalás. A felperes a vagyoni igényének bejelentését és annak felszámoló általi vitatását nem igazolta, ezt a hiányt felhívás ellenére sem pótolta, így a keresetlevele nem felelt meg a törvényi követelményeknek. Az elsőfokú bíróság ezért azt visszautasította a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja alapján, utalva ugyanezen törvényhely (3) bekezdésére is, mely szerint a keresetlevelet akkor is vissza kell utasítani, ha a visszautasítási okok a keresetlevélnek csak valamely részét érintik. Mivel az eljárás az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 57. § (1) bekezdés a) pontja értelmében illetékmentes volt, ebben a kérdésben nem rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság végzése ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyet az ítéltábla felhívására a Pf.3. sorszám alatt pontosított. A fellebbezésében kérte a végzés hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság utasítását új eljárásra és új határozat hozatalára, egyúttal perköltségigényt is érvényesített. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a Pp. 2.§ (2) bekezdését megsértve önkényesen önálló kereseti kérelemként bírálta el a beadványát, pedig azt egyértelműen a Pp. 243. § (1) bekezdése alapján terjesztette elő. Az elsőfokú bíróság akkor járt volna el helyesen, amennyiben megítélése szerint a beadvány nem felel meg a

törvényi feltételeknek, ha azt elutasítja, amivel szemben jogorvoslással élhetett volna. Változatlan az álláspontja abban a kérdésben, hogy a munkabér a Cstv. 57. §-a (2) bekezdésének a) pontja alapján felszámolási költségnek minősül, ezért hitelezői igény előterjesztése sem szükséges, miként azt a Debreceni Törvényszék a 11.M.70.190/2022/19. számú ítéletének [50] bekezdésében kifejtette. Ezzel összefüggésben teljes mértékben jogellenesnek tartja az elsőfokú bíróság 2. sorszámu végzésének 2. pontjában foglalt azt a tájékoztatását, hogy a saját másik ítéletét nem tekinti irányadónak. A felperesnek nincs olyan kötelezettsége sehol sem rögzítve, hogy köteles igényét előzetesen bejelenteni a felszámolónak, és mivel ilyen kötelezettsége nincs, nincs is mit vitatni, így a Pp. 508. § (7) bekezdése sem alkalmazható erre az esetre. Ha ezt az álláspontot a másodfokú bíróság nem osztaná, akkor véleménye szerint a felszámoló a jognyilatkozatát ráutaló magatartással tette meg, mivel az alperes direkt nem válaszol a megkereséseire, nem lehet vele kapcsolatba lépni, így nyilvánvalóan nem is lehet olyan okiratot csatolni, amelyben a felszámoló vitatta volna a vagyoni igényét.

A fellebbezés alaptalan.

A Pp. 243. §-ának (1) bekezdése alapján az eljárásnak a 240. § (1) bekezdés a) és d) pontja, valamint a 241. § (1) bekezdés d) pontja szerinti megszüntetése esetén a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások, valamint a perindítás joghatásai fennmaradnak, ha a felperes a megszüntető határozat jogerőre emelkedésétől számított harminc napon belül a keresetlevelet szabályszerűen – a már megfelelően becsatolt mellékletek kivételével – újra előterjeszti vagy igényét egyéb úton szabályszerűen érvényesíti. A megszüntető végzés jogerőre emelkedése előtt előterjesztett keresetlevélre a 178. § (2) bekezdésének rendelkezése irányadó.

Az ezen törvényhellyel tartalmilag azonos Pp. 178. § (1) bekezdéséhez fűzött magyarázat szerint a keresetlevél visszautasítása esetén az eredeti keresetlevél beadásához fűződő anyagi (pl. elévülési, elbirtoklási határidő megszakítása, perindítási határidő megtartása) és eljárási (pl. pertárgyérték, illetékesség meghatározásának időpontja, alkalmazandó eljárási kódex) joghatások fennmaradhatnak a törvényben meghatározott feltételek teljesülése esetén. A keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások fenntartása azt jelenti, hogy az új keresetlevelet az eredeti időpontban beadottnak kell tekinteni. E joghatás eléréséhez nem szükséges a fél kérelme vagy a bíróság alakszerű határozata a joghatások fennmaradásáról. A joghatások fenntartásának az a feltétele, hogy a felperes – az alakilag és tartalmilag szabályszerű – keresetlevelet és hiányzó mellékleteket a visszautasító végzés jogerőre emelkedésétől számított 30 napon belül újra előterjeszti, és keresetlevelében utal az ügy előzményére. A keresetlevél vonatkozásában ez nemcsak a hiányok pótlását tartalmazó beadványt, hanem a teljes, szabályos keresetlevél ismételt benyújtását jelenti, a korábbi keresetlevélnek csupán az eredetileg is szabályosnak minősülő mellékleteit nem kell újra benyújtani. Nem tartható fenn az olyan gyakorlat, amely az újonnan benyújtott keresetlevél vonatkozásában alakszerű, fellebbezhető végzéssel a joghatások fenn nem tartásáról rendelkezett az ismételten nem szabályszerű keresetlevél esetén, és csak a szabályos keresetlevelet lajstromozta új ügyszámra és intézte keresetlevélként. Az ismételten nem szabályszerű keresetlevél nem tartja fenn a korábbi keresetlevél joghatásait. (Nagykommentár a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvényhez, In: Wopera Zsuzsa (szerk.))

A BDT2019. 4071. szám alatt közzétett eseti döntés I. pontjában kifejtettek szerint a keresetlevél visszautasítását követően újra előterjesztett keresetlevelet új ügyszámra kell lajstromozni, és ha az továbbra is hiányos, vissza kell utasítani. A bíróságnak nem kell külön döntést hoznia a keresetlevél előterjesztéséhez fűződő joghatások fennmaradásáról, az ugyanis attól függ, hogy a bíróság az újra előterjesztett keresetlevelet visszautasítja-e vagy sem, illetve határidőn belül érkezett-e.

A fentiek miatt nem követett el jogszabálysértést az elsőfokú bíróság, amikor a Debreceni Ítéltábla Mpkf.I.55.010/2023/2. számú végzésében az eljárás megszüntetésének okaként megjelölt hiány pótlását nem tartalmazó beadványt nem tartotta alkalmasnak a Pp. 243. § (1) bekezdése szerinti joghatások kiváltására, és azt új keresetlevélnek tekintette.

Az ítéltábla a Pp. 508. § (7) bekezdésével összefüggésben annak megisméltése nélkül visszautal az elsőfokú bíróság végzésének mindenben helyes indokaira. Ha elfogadnánk a felperes álláspontját, mely szerint a pénzkövetelése olyan bérköltség, ami a felszámolási költségek körébe tartozik, ezért eleve nem is kell hitelezői igényként bejelenteni, ez végső soron a felhívott törvényi rendelkezés kiüresedését eredményezné. Önmagában az alperes azon eljárásából, hogy a felperest évekkel ezelőtt „kijelentette”, levonható az a következtetés, hogy a továbbiakban a felperest nem kívánta foglalkoztatni, ahogy részére munkabért sem kívánt fizetni, tehát a felperes erre alapított igénye eleve vitatottnak tekinthető, és mint ilyen, nem mentes a felszámoló felé történő bejelentés alól.

Az a felperesi álláspont, hogy a felszámoló a jognyilatkozatát – mivel a felperes küldeményeit nem veszi át – ráutaló magatartással tette meg, eleve és önmagában azért alaptalan, mert a felperes ez idáig nem igazolta, de még csak nem is állította, hogy szabályos – az esedékességet követően megtett, és azösszezszerűséget is tartalmazó – igénybejelentéssel élt volna. Ilyennek az általa 2021. október-december hónapokban eszközölt bejelentések a Debreceni Törvényszék 1.Fpkh.11/2022/6. számú végzése indokolásának [14] pontja értelmében nem tekinthetőek, ezért a felszámoló ezzel kapcsolatos magatartása, nevezetesen az átvétel elmaradása a felperes által állított, a jognyilatkozat megtételét kifejező ráutaló magatartásnak nem minősíthető. A felperes szabályos igénybejelentése átvételének elmulasztása esetén pedig kifogás előterjesztésére van mód a Csődtv. 51. § (1) bekezdése szerint, amire eddig még nem került sor.

A felperes alaptalanul kifogásolta az elsőfokú bíróság 2. sorszámu végzésének 2. pontjában foglalt azt a tájékoztatását, hogy a saját másik ítéletét (11.M.70.190/2022/19.) nem tekinti irányadónak. A fellebbezési eljárásnak az elsőfokú bíróság 4. sorszámu alatt meghozott végzése képezi tárgyát, ám az ítéltábla mégis rámutat – már csak azért is, mert a fellebbezett végzés 3. oldalának utolsó bekezdésében is megtalálható ez az álláspont –, hogy nem követett el jogszabálysértést az elsőfokú bíróság, amikor nem volt figyelemmel a Debreceni Törvényszék másik tanácsa által meghozott döntésre. Ennek oka, hogy hazánkban korlátozott precedensrendszer van érvényben a Pp. 346. § (5) bekezdésének második mondata szerint,

azaz a határozatnak annak jogi indokolását kell tartalmaznia, ha a bíróság jogkérdésben eltér a Kúriának a Bírósági Határozatok Gyűjteményében közzétett határozatától, vagy az arra irányuló indítványt elutasította, ám nem kell indokolnia az egyéb határozatoktól való eltérést.

A felperes fellebbezési előadása irreleváns volt mind a Pp. 243. § (1) bekezdését célzó beadványa előterjesztésének időpontját, mind a közös tulajdon megszüntetésére alapított analógiát illetően a fellebbezés elbírálása szempontjából, ezért azzal az ítéltábla nem foglalkozott érdemben.

A leírtak miatt az elsőfokú bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy a hitelezői igénybejelentés elmaradása miatt a Pp. 176. § (1) bekezdés c) pontja szerinti visszautasítási ok – a pert törvényben meghatározott egyéb eljárásnak kell megelőznie – fennállt az elmaradt alaphérré alapított kereseti kérelem tekintetében, ezért a Pp. 176. § (3) bekezdése alapján a teljes keresetlevelet vissza kellett utasítani.

Az eljárás az Itv. 57. § (1) bekezdés a) pontja alapján illetékmentes volt.

Az ítéltábla tájékoztatja a felperest, hogy a Pp. 178. §-ának (1) bekezdése szerint a keresetlevél előterjesztésének joghatásai fennmaradnak, ha a felperes az ügy előzményére hivatkozással, a visszautasító végzés jogerőre emelkedésétől számított harminc nap alatt a keresetlevelet szabályszerűen – a már megfelelően becsatolt mellékletek kivételével – újra előterjeszti, vagy igényét egyéb úton szabályszerűen érvényesíti; a határidő elmulasztása esetén igazolásnak nincs helye.

Debrecen, 2023. október 5.

Dr. Tass Edina s. k. a tanács elnöke, Dr. Bakó Pál s. k. előadó bíró,
Dr. Répássy Árpád s. k. bíró